

Izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in odg. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasa: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. —.80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 27. avgusta 1925 - GORIZIA, giovedì 27 agosto 1925.

št. 35

Kakšno žensko ne smeš v zakon vzeti !

Pregrdega obličja
res žena ne sme biti,
poljubiti jo hočeš,
jo moraš prej zakriti.

Prelepa je nevarna,
v ljubezni omahljiva,
je mladim, starim moškim
lepota prikupljiva.

Je slabo, če si vzameš
res žensko preveč živo,
vkrotiti jo ne moreš
to spako nagajivo.

Še slabše zanj, kdor ima
neobčutljivo ženó,
prikupiš se z laskanjem,
ne s stvarjo ji nobeno.

Gorje je tudi možu,
če žena vse zameri,
za vsako ž njim se skrega,
če zмага ne, se cmeri.

Iz lakomnosti tudi
ne jemlji prebogato,
kot sužnja te suvala
z besedo bo robato.

A zlomek, če preubogo
natakneš si na rame,
boš trpel, stradal, spaval
na postelji iz slame.

Prevzetne in bahaške
lepo na miru pusti,
ker samohvalo zine,
če migne le s čeljusti.

Za križ je možu žena,
če je preklepetava,
klepeče, jezik brusi
še v noči kadar spava.

Če pa je premolčeča,
preveč je dolgočasna,
ne gane jo beseda,
če ostra je al' špasna.

PAPIR ALI SALAMA...

— Kaj, teh par koščkov salame stane tri lire?
— Da, gospa. Toda pomislite, da je zadnji čas
papir podražil na štiri lire za kg.

Dobe se tud' po svetu,
joj, take Bog te varl,
kot med je, a gotovo
te hitro opehari.

Ti liman'ce nastavlja,
povsod za tabo skače,
le trden bod' in moški,
saj dvojne nosiš hlače.

Ogiblji pa se tudi
prebrihtne in učene,
največjega pretkanca
pod koš kar hitro dene.

Dejal boš, mar naj vzamem prismojnik, zabito, jedi ne zna napraviti še svinjam v korito.

Premlade in prešibke naj nikdo ne izbere, ker s šibkimi kolesi se voz res hitro stere.

A boj pa se premočne, te slednji dan nabije, ter sama vse najboljše pojé ti in popije.

Nadložno in čemerno, če vzameš staro babo, ti kašlja, šnoka, sploh res ni za nobeno rabo.

Okorna in nerodna je ženska predebela, poleti vzduh po znoju te zmuči njen docela.

Nikar si ne domišljaj, da boljša je presuha, je bolna, togotljiva, če ne, pa vzor skopuha.

Še tisoč slik narišem, a Čuk se že šopiri: Čemu se ta-le kvanta po celem listu širi.

Prokleta reč, katero, boš rekel, pa naj vzamem katero brez skrbi naj poljubim in objamem?

Napišem drugič.

Gorica, dne 27. avgusta.

Goriški velesejem, ki se vrši te dni na Travniku, se je strašno dobro obnesel. Vsled velikega navala morajo ostati vsi ljudje doma, ker se bojé, da bi jih v preveliki gnječji ne zmečkali. Trgovci sploh ne morejo streči in raje na pragu gledajo po ulicah se pretakajočo množico.

Če bo šlo tako dalje, bo za sv. Andreja Travnik mnogo premajhen in ga bo treba korenito razširiti na desno in na levo, da postavijo trgovci svoje štante za »mandolat« in za konjičke, ki od zadaj piskajo.

Veliko zanimanje za ljubljanski velesejem temu ne bo nič škodovalo — sejmu namreč — Gorici pa še manj, ker bolj prazna sploh ne more biti kot ravno je prazna.

Iz radovednosti, kje se skrivajo blagostanje Gorice, je pretečene dni začel vihar odkrivati strehe v mestu, počenši pri južnem kolodvoru. Ko je videl samo revščino, je hitro

odbežal. Grdo pa je, da je veter vršil to pregledovanje ob popolni temi in da ni pustil ljudi pri miru.

V naši notranji politiki se ni nič posebnega zgodilo, razen tega, da se gospodje ministri ravno tako potijo v vročini kot drugi ljudje. V zunanji politiki pa je zaznamovati isto.

Samo Maroko je malo vroč — za Špance in Francoze seveda. Sicer so sklenili ti dvoji medsebojno zvezo, a si mislijo vsak zase: »Da bi te Ab-

del Krim živega požrl!« To se lahko obema pripeti, dasi so pomnožili svoje čete oboji.

Če pomislimo, da tudi drugi praskajo Francoze, moramo priznati, da imajo ti sitnega mrčesa več nego dosti, in se ga ne odkrižajo tako lahko in tako kmalu.

V SHS. imajo tudi Radičeve izjave svoje počitnice. Ena zadnjih, najznačilnejših njegovih izjav je pač bila, da je popolnoma solidaren s

Čukom na palci.

RAZTRESENOST.

»Želite vstopiti, gospod profesor«.

»Da, Toda prosim vas, da ne preteplate konj, tega jaz ne prenesem«.

Moje ljubice.

(Spisal Karlo).

I. Grlica in gospodič na Mici.

Ker se bojim, da mi Čuk ne vrže mojega dopisa v koš, vam takoj povem, da nisem s tem naslovom mislil tako rumazano. Pa saj veste, da se dandanes pišejo knjigam taki naslovi, ki nimajo z vsebino čisto ničesar skupnega, samo da so zapeljivi.

Prvič sem se zaljubil, ko sem komaj hlače nosil in mi je še platno gledalo od tam, kjer bi danes na noben način ne smelo.

Takrat sem se zaljubil v našo grlico, ki nam jo je pozneje mačka pod ognjiščem podelila. To je bila prava platonska ljubica (beseda »plot« in pa »planka« ni čisto nič v zvezi s platonsko ljubeznijo, kar bi kdo mislil, če bi se spomnil na oni izrek: da zakonski možje radi čez planke skačejo, pač pa pride od nekega trapa stega grškega moža, ki je pridigoval, da kadar ljubiš, se moraš samo jokati, vzdihovati, sanjati o lepi duši svoje lepe izvoljenke, izprehajati se z njo ob luninih večerih, še bolj pa je priporočal izprehode brez ljubice.) Torej, to je bila moja prava platonska ljubica in edina, ki jo morem zaznamovati v svojem življenju. Ves dan sem tičal pri kletki, kjer je žvrgolela

moja ljubica... grlica, jo spuščal iz kletke, pa ni dosti marala zame (kot pozneje nobena ne), vedno mi je zletela na Tinkno streho.

Kakor je bila prva moja ljubica nedolžna, tako ni bila druga več nedolžna. Zaljubljen sem se, ko sem drsal svoje cajhaste hlače v šolskih klopih. Bila je to ljubica, ki se je vlekla tja do poznih študentovskih let. Zaljubljen sem se v ošabno dekle, ki se je šlo povrh še šolat, da je bilo še ošabnejše. Tudi to bi bila platonska ljubica, a kaj ko sem jo prekršil v sanjah. Nekoč se mi je namreč sanjalo, da sem jo poljubil. To je dobro, da ona tega ni vedela.

Nekoč sem jo mislil povabiti na sestanek. Ali, kako bi to napravil! Takoj mi pride modra misel na pamet. Naročil sem ji, naj pride ob tej in tej uri sem in sem, da ji imam nekaj strašno važnega za povedati, kako da se je Klobasičarjev France, za katerega sem mislil, da ga ima rada, izrazil o njej.

Jaz sem se pripravil na ta sestanek kot bolan... kaj sem že hotel reči, aha... ona je prišla in jaz sem tudi prišel. Seveda sem prišel in še celo v novih hlačah, a žal, da jih pozneje ni videla, ker je bila tema. Tudi napařumiral sem se, odtrgal rožo na vrtu in tudi njo napařumiral. Pa žali-

bog... da sem bil tako zmešan, da sem zlił mesto vijolično dišečega parfuma na rožo in rouček, ki sem ji ga mislil pokloniti, karbolno kislino, a najžalostnejše je pa to, da sem bil tako razburjen, da tega še zapazil nisem... Prišel sem tja dve uri prej kot ona, ne rečem, da je bila ona pozna, bil sem le jaz prezgoden... Tam sem se sprehajal in je bil tak prah, da sem si vse hlače opral. Dobro, da je prišla noč in z njo ona...

Prišla je... Moško je šla mimo mene, jaz jo ves začuden ob strani gledam, se vrtim okrog, rožo še vedno v roki in ne vem, ne kako in kaj in sem se tresel od pet pa do kape (tisti večer sem si nadel kapo, z belimi pikami po vrhu, da bi me kdo ne spoznal) Nato sem stekel za njo in jo povlekel za rokav: »Dober večer! Kam pa... kam pa gredo, gospodična?« — Ozrla se je in se je sramežljivo nasmehnila. — »Oh malo na izprehod, gospod!« — Kakor, da bi se nikoli ne zmenila, da se sestanevala!...

»Ah potem pa vas ne smem motiti«, sem rekel, ker sem si mislil, da se je res napotila na izprehod in ji je nerodno, če jo spremim. Že sem se obrnil in dvignil nos, da je meril naravnost na zvezdo severnice, kar zaslišim: »Gospod Karlo!« Hitro se obrnem in že mi je visel nos navzdol kot zreła figa in tečem k nji: »Izvolite gospodična, me morda potrebujete?« Ona me pogleda s sladkim pogledom in reče tako neznansko sladko: »Karlo!« Jaz se vrtim na peti in si lomim prste ter cefram rožo iz razburjenosti, da so padali listi na tla kot srce, ki mi je z neizbežno brzino hitelo v hlače: »Gospodična ali morda motim?...« Ona: »Kaj še! Ali... Ah!... Ali mi nimate ničesar povedati? Ah, kako lepo je nocoj!« Jaz sem mislil, da želi vedeti, kako vreme bo jutri in zato rečem: »Da, gospodična, ali vendar okoli lune so majhne meglice, zato bo jutri gotovo dež!« — Da bi vi videli, kako me je pogledala, še danes ne vem, ali jezno ali žalostno, toda takrat sem bil gotov, da so jo moje besede ganile in takoj sem jo notolažil: »Gospodična, saj bo najbrž padalo samo jutri zjutraj!«

»Oh kako ste dolgočasni!...« Jaz sem zares mislil in sem rekel: »Gospodična ali vam je dolgčas? Potem pa prosim, če vas lahko spremim?!« — »Prosim!... In sva šla... Šel sem poleg nje, vedno sem bil

za en korak naprej in rok tudi nisem vedel kam dati... Nenadoma me sune z levo roko nekoliko v rebra, jaz sem gotovo mislil, da ne mara, da bi hodil preveč blizu nje in res sem se oddaljil na onstran ceste. »Tako pa mi je rekla: »Pojdite no bližje! Ali se me bojiš?!« — »Ah, gospodična, jaz pa sem mislil, da...« Zopet sem šel bližje, nato sva molčala kake četrt ure, jaz bi jo že bil nagovoril, pa sem se bal, da bi jo motil, gotovo je premišljevala o kaki stvari ali celo o tistem, ki ga je ljubila... — Končno me vpraša skoro jezno: »No, gospod! Jaz pa hitro: »No, gospodična!« In oba sva se nasmejala, nato sva zopet molčala... Jaz sem gledal zvezde, nato sem gledal polja, a kljub temu mi ni prišlo nič pametnega na misel... Ravno sem jo hotel vprašati, kaj je dobrega povečevala in, kdaj da ima navado iti spat; ko se hvala Bogu ona oglasi: »No, gospod, kaj ste mi imeli povedati?« No, jaz sem ji imel mnogo za povedati, a kaj ko si ji nisem upal... In moral sem ji vendar reči, da sem jo za neko stvar povabil: »Ah, saj res Klobasičarjev mi je rekel...« — »No kaj je rekel?« — »Da vas ljubi je rekel.« In zdelo se mi je, da se je razveselila, jaz pa bi jokal, ker bi ji moral reči, da jo ljubim jaz. Ona pa je rekla: »Ah ta Klobasičarjev! Ali mi ni mate ničesar lepšega in prijetnejšega, ničesar pristrčnejšega in ljubeznivejšega povedati, jaz sem mislila, da ste samo...«

»O da, gospodična, tu vam poklanja še to rožico«, (prišla sva ravno do občestne svetiljke). Izročil sem ji rožo... pa, oh, v razburjenosti sem bil vse liste potrl, tako, da je

ostalo le steblo in glavica, ki sem ji jo pomolil pod nos... »Ah!«, je vskliknila. »Vi predrzni nesramnež, ali mislite, da se vam bom pustila imeti za norca!... Poleg tega pa dišite no špitalu!«

No, tedaj pa res nisem ve-

Olgi in Vidi!

V Čuku ste se obe zglasile da bi se rade poročile, Ker pa Vas obe poznam, nočem pa živeti sam, hočem Vas obe zasnubit, vrhu tega strastno ljubiti, enkrat Vido, enkrat Olgo, samo ne znam, kako dolgo. Bil sem 6 krat že poročen, vsakokrat pa zopet ločen. Prva žena, Bog se usmili, htela je, da me prisili, naj si gumbe šivam sam, njej pa strežem noč in dan. Druga žena oj, joj, joj, hodila v park je za menoj, bila je moj policaj,

del, kaj naj bi počel, kajti obrnila se je in šla... Jaz pa sem ostal sredi ceste sam.

Tako je odbežala moja prva ljubezen, nedolžna, če izvzamemo, da sem ji vzel le v sanjah en poljub.

Bog mi tega več ne daj. Tretja moja mila žena, bila prava je hijena, sam hudič se jo je zbal, jaz pa sem ji zvest ostal. Draga Vida, krasna Olga, pesem bila bi predolga, če bi še ostale tri. Vam opisal, kak so b'li. Obžalovanja res sem vreden, in od onih redkih eden, ktermu pravi človek vsak, da je zakonski junak. Samo z Vam' bi še poskusil, če me vzame tud' hudič, da pa veste k' do Vas snubi, Vas pozdravlja

»Nočni ptič«.

Skrivnost gramofona.

Kmetica. Poglej, kako ta trobenta lepo poje kakor živ človek.

Kmet (ji pomežikne). Ne veruj, stara. V tistem le »ormarju« je dedec skrit.

JANEZ TOLMAČ.

Oče: »Kako moreš tako zelena jabolka jesti, dragi moj.«
Sinček: »Toda ti ne razumeš, dragi ata. Tri taka jabolka mi dajo šolski dopust.«

NEMOGOČE.

»Pravkar je bila vaša žena pri nas in se je pritožila. Zapišite si: Mož mora svojo ženo nositi na rokah.«

»Le poizkusite. Tehta 100 kg.«

ČE BI GA DOBIL.

»Po statistiki pojé vsak državljan 1 kg mesa na dan. Če bi dobil tistega, ki je moj kg, to bi ga našeskal.«

VEDNO PRIPRAVLJEN.

»Kaj pa vam je? Kadar vas vidim na cesti, se vedno smehljate.«

»Veste, človek ne more nikdar vedeti, da ga s katere strani neopaženo ne fotografirajo.«

DVOUMNO.

»Gospod Majer, ne na tisto skalo. Dobili boste »švindl«.

»Nič ne de«, pravi njegova žena. »Le pustite ga. On je navajen na »švindl«.

POMIRLJIVO.

Zdravnik (pri ranjencu): Tri rane; ena je smrtna, drugi dve nista nevarni, hvala Bogu!

NOVI URADNIK.

Lastnik trdke: Ali je vam ravnatelj povedal, kaj morate delati.

Pisar: Da. Dejal je, da naj ga zbudim vselej, kadar vidim, da prihajate.

VLJUDNO.

Grof: Kaj pa je tista svetloba tam, ki vzhaja?

Sluga: Mesec blagovoli pokorno vziti.

Prijatelj, rešil si mi življenje!

(Po L. Simonu priredil Karlo).

ZAMAŠNJAK (nastran): Ta je pa nevaren — temu moram dati kako drugo ulogo, drugače riskiram na koncu koncev še svojo lepo glavo — (Glasno.) No torej, Miha, daj pa ti... (na stran) vraga, kako bi mu povedal, da ne bi tudi on... (glasno) predstavljaj pa ti tirana!

MIHA (se smeje): He-he!

ZAMAŠNJAK: Veš, kaj je to — tiran?

MIHA: Na-á!

ZAMAŠNJAK: No, pazi! Ali zapišite si vendar suknjo — tiran mora imeti vedno zapeto (mu zapne suknjo). Tako! — Tiran hoče torej nedolžnost zasledovati — Peter je namreč nedolžnost!

PETER (se smeje): He-he!

ZAMAŠNJAK: Aha. Zdi se, da mu ta uloga bolj ugaja. Da, Peter, ti si preganjana nedolžnost — ali potem si

pa moraš suknjo odpeti, nedolžnost je vedno popolnoma odpeta... da, vedno! (odpne Petru suknjo). Tako, Peter, tako!

PETER (se smeje): He-he!

ZAMAŠNJAK: No, sedaj pa pazi! Tiran, to se pravi Miha — ta hoče preganjati nedolžnost, to je namreč, Petra. Ali sta razumela.

MIHA: Ja, ja! Pjeter buo tjeku, jez z nem, j'n ga b'm ulou!

ZAMAŠNJAK: Čisto prav, Miha! Ti si v resnici sijajen fant! Ali to ni dovolj, da ga samo vloviš, mu moraš tudi kaj hudega napraviti.

MIHA: Na-a! Tega pej n' b'm sturu! Pjeter j' žleht, van kar udari...!

PETER: Van deb mene! Tako mu dam v'kul ust, de jo buo slišu n' sud'n dan!

ZAMAŠNJAK: Ali, Peter, bodi vendar pameten! Saj te ne bo za res! On si samo tako misli!

PETER (roti): Ti, Miha, kej je rejs, da si t'ku misliš?

MIHA: Nje, nje, Peter, neč n' misli, de ist t'ku mislim!

ZAMAŠNJAK: Tak ne bodita tako trda! Saj je vse skupaj komedija!

OBA: Ah, t'ku, komedija!

PETER: Nuja, zekej pej tega nejste pr'j'c p'vejd'li?

ZAMAŠNJAK: No, seveda, komedija! Saj sem takoj začetkoma povedal — to bo samo šala!

(OBA se smejeta).

ZAMAŠNJAK: No, torej naprej! Tiran, to je Miha — se postavi sem! Tako (postavi Miho čisto na desno stran.) In zasledovana nedolžnost, to je Peter — ta se postavi pa sem (postavi Petra čisto na levo stran): — Jaz sem sedaj rešitelj zasledovane nedolžnosti, jaz pridem torej skozi vrata, napadem tirana in rečem: »Ha, tiran, umril« in ga prebodem do smrti!

STAROST.

Reimann. Prevedel: Karlo.

Osebe:

Brbljavi in nad vse zgovorni predstojnik.

Kot na glavo padli uradnik.

Predstojnik pokliče v sobo uradnika in mu veli, naj sede. Razvije se med njima pogovor, ki ga tu pa tam prekine ta: Predstojnik hoče zvedeti nekoliko podrobnosti iz uradnikovega življenja. Najprej ga seveda vpraša po starosti.

»Koliko stari ste?«

»32 jih bom.«

»Koliko stari ste?«

»32 jih bom.«

»Ne vprašam vas, koliko stari boste, temveč, koliko ste stari!«

Uradnik molči s sklonjeno glavo.

»No, koliko ste stari torej?«

»Bil sem jih 31.«

»Ja ljubi moj, če ste jih bili 31, potem ste jih obenem 32. Vi pa trdite, da jih šele boste 32.«

»Da, tako bo!«

»Ne, na noben način ne bo tako. Če jih šele boste 32, potem jih ne morete biti 32!«

»Ne, gotovo, da ne... jih nisem 32. Jih bom šele 32.«

»Prav. Potem jih morate imeti 31.«

»Da, seveda, 31 jih imam.«

»No torej 31 let... Kdaj pa je vaš rojstni dan?«

»Tretjega aprila!«

»To bo danes šest tednov!«

»Da, prav imate!«

»Koliko boste stari danes šest tednov?«

Uradnik, / obupano / in ne gotovo: »32!?!«

»Prav.«

»Kateri vaš rojstni dan je to?«

»Moj 32! Se razume!«

»Nikakor ne!... Vaš 33!«

»Tega pa ne razumem!«

»Ne?... Pazite torej!: Ko ste prišli na svet, ste praznovali svoj prvi rojstni dan! Ob vašem prvem rojstnem dnevu ste bili stari nič let. Ko ste praznovali svoj drugi rojstni dan, ste bili stari eno leto; to se pravi, ste končali ob drugem rojstnem dnevu prvo leto... Ali sedaj razumete?«

Uradnik čisto popolnoma zmešan: »O da!«

»No torej... Vi ste bil 30 let star; ste jih 31, jih pa boste 32 in v najkrajšem času boste praznoval svoj 33. rojstni dan.«

Uradnik se zgrudi onesvečen na tla.

In pogovor je končan.

ČE MODERNIZIRA.

Gospa, ki je hotela biti moderna, je na vprašanje sosed, kedaj se odloči za odhod v Opatijo, odgovorila, da bi že šla, pa se boji tamkajšnje klinike. Menda je mislila na klimo. Saj je res bilo moderno!

Noge doli ...

KMET (slikarju). Gospod, ali bi me naslikali takega, kakršen sem.

SLIKAR. Celega.

KMET. Od nog do glave.

SLIKAR. Z veseljem. Toda to bo drago; platno in barve stanejo mnogo.

KMET. Naj pa noge doli visijo, da prihranimo platno.

MISEL.

S par solzami lahko ženska več pove, kakor mož z debelo knjigo.

DOBRA TOLAŽBA.

Mož: Ali naj povabim tudi gospoda Majerja k najini srebrni poroki?

Žena. Kaj še! Kam pa boš šel s tolikimi ljudmi. Reci mu, da ga boš povabil k zlati poroki.

HUDOBNO.

»Kaj, ti se jutri poročiš?«

»Da.«

»To me iznenadi. Ali ima denar?«

»Ne! Ampak razuma za dva.«

»Tako! Potem je dobro.

NI RAZUMELA.

Stara gospa naleti na dijaka, katerega vpraša prav prijazno, če ji pove koliko je ura.

Dijak (ii prav tako prijazno odgovori in pravi): »Sedaj milostiva gospa, manjka natančno 10 centimetrov do 11. ure.

Stara gospa: »Hvala, ampak vaše ure ne razumem.«

NAGLO.

»Gospa, gospod doktor vas bo čakal.«

»No; Bog, saj tako ga ne morem sprejeti. Recite mu, da sem bolna, naj drugič zoept pride.«

Nova uganka.

Neka ladja je bila v nevarnosti, da se potopi. Kapetan je uvidel, da ladjo bi se lahko rešilo edinole, ako bi se vrglo v morje polovico posadke. Posadka pa je štela trideset mož, od katerih je bilo 15 črncev. Kapetan si je belil glavo, kako bi mu bilo mogoče vreči črnce v morje brez da bi se jim godila krivica. Končno se je odločil. Na krovu ladje je razpostavil posadko v vrsto in štel 15-krat do deset ter je vsakega desetega vzkazal vreči v morje. Po končanem štetju so bili vsi črneci v morju. Kako je kapetan razpostavil može?

Kdor to uganko pravilno razreši in priloži v pismu znamko za 1 liro, dobi po pošti letošnji Čukov koledar in bo povrh še objavljen v »Čuku«. Na delo, ugankarji. Takrat izjemoma bomo vpoštovati tudi one, ki dopolnjeje rešitev po določenem roku. Rešitelji iz Jugoslavije naj priložijo v pismu Din. 3.

MIHA: O, puole pej n' bem j'st j'grou! Z'kl't pej n' pestim! Tega pej j'st n' murm prenjest!

ZAMAŠNJAK: Ali, Miha, saj jaz te ne zabodem v resnici. Jaz napravim samo tako!

MIHA: A vi n'prauste s'mu t'ku?

ZAMAŠNJAK: No seveda — to je samo komedija!

MIHA: A t'ku! sej rejs — ja, tu j's'mu k'mej'djal!

ZAMAŠNJAK: Jaz torej prebodem tirana do smrti in on pade okrog.

MIHA: J'z da padem okuli?

ZAMAŠNJAK: Da, seveda. Kadar si mrtev, moraš pasti okoli!

MIHA: Ja, ja je ž'j prou, j' ž'j prou, zdej z'stuopim! J'z padem v'kuli!

ZAMAŠNJAK: In Peter, preganja na nedolžnost, se veseli nad tem, me objame in mi reče: Prijatelj, rešil si mi življenje!

PETER (se smeje).

ZAMAŠNJAK: Ali m' res, to ti ugaja!? No torej ponovi še enkrat: Prijatelj, ti si mi rešil življenje!

PETER: Prjatu — prjatu. — Na, dejte nej rajš rječe tu Miha!

ZAMAŠNJAK: Ali ta je vendar mrtev! Tega sem zabodel! Tebi sem vendar rešil življenje in s tem rešil nedolžnost, torej mi moraš ti reči.

PETER: Nu ja, ma pej....

ZAMAŠNJAK: Pa saj je vendar tako lahko! No pa dajva, naučiva se čisto počasi. Govori za menoj: Prijatelj.

PETER: Prjatu —

ZAMAŠNJAK: Ti si —

PETER: Ti si —

ZAMAŠNJAK: mi re —

PETER: Mremre —

ZAMAŠNJAK: Nič mremre! —

Mi re —

PETER: Mi re —

ZAMAŠNJAK: — šil —

PETER: — šil —

ZAMAŠNJAK: živ —

PETER: živ —

ZAMAŠNJAK: — ljenjel!

PETER: — lejn!

ZAMAŠNJAK: Bravo! Peter! Izvrstno! No, samo malo bolj hitro, bo že šlo: Prijatelj, ti si —

PETER: Prjatu, ti si —

ZAMAŠNJAK: — mi rešil —

PETER: — mremrešiš —

ZAMAŠNJAK: Nič mremrešiš. — Mi re —

PETER: Mi re

ZAMAŠNJAK (mu hitro zamaši usta). Pst! Mi rešil — (še vedno leži njegova roka na Petrovih ustih).

PETER (grglja — hoče govoriti, pa ne more).

ZAMAŠNJAK: Saj res, mu moram vendar prej gobec odpreti (vzame roko iz Petrovih ust): Torej: Mi rešil —

PETER: Mi rešil —

V nedeljo k predstavi „Mladega gozdarja“ v Prvačino!

Rešena uganka.

Rešena uganka v zadnji št. našega lista se glasi:

Mlajši sin ima 3 leta.
Starejši sin ima 6 let.
Oče ima 30 let.
Stari oče ima 60 let.
Stara mati ima 50 let.
Skupaj imajo 149 let.

Prav so rešili:

1. Kuštrin Alfonz, Trst. —
 2. Savelli Josip, Sempas. — 3.
 - Knez Justina, Srpencia. — 4.
 - Antonija Tkupek, Trst. — 5.
 - Gino Vrčon, Trst. — 6. Rezi
 - Eržen, Ledine. — 7. Masten
 - Gabrijel, Vojščica. — 8. Av-
 - guštinovič Franc, Studenci. —
 9. Sončar Josip, Trbovlje. —
 10. Franč, Kramar, Sedlo. —
 11. Herzog Ignacij, Črna. —
 12. Suša Anton, Dolenjavo.
 - 13. Berthold Mya, Maribor.
 - 14. Golež Marija, Maribor.
 - 15. Dušan Senščak, Ajdovščina.
 - 16. Bašin Anton, Solkan.
 - 17. Karel Malalan, Il. Bistrica.
 - 18. Kar-
 - mela Colja, Trst. — 19. Ro-
 - zalija Koblar, Trst. — 20. La-
 - zar Joško, Breginj. — 21. Vi-
 - žin Kacijan, Solkan. — 22. Jo-
 - sip Šuligoj, Kanal. — 23. Viko
 - Zupan, Postojna. — 24. Ca-
 - harija Dragica, Nabrežina. —
 25. Pikec iz Kanala. — 26.
 - Paušič Milko, Gorica. — 27.
 - Jelica Škvarča, Vrhnik. —
 28. Pipan Danilo, Preserje. —
 29. Mira Puntar, Prosek. —
 30. Stanko Kralj, Opčine.
- Izžrebana je bila Frančiška Kramar, Sedlo štev. 2, p. Breginj.

SKOZI ROŽICE.

Najemnik (zadnjega, v po-
stelji): Oh, danes se nič kaj
dobro ne počutim.

Žena: Kaj pa ti manjka?

Najemnik: — Najemnina,
TOŽBA.

»Tista, katero ljubim jaz.
ljubi drugega, a ta zopet dru-
go, dočim je vzljubila mene
zopet druga; ah, kako narobe
ravna bog ljubeznile«

Odgovor Olge in Vide.

Rekli sva, da brez odmeva
bodo v Čuku naju vrste;
zdaj po starosti se vpraša;
štejeva naj kar na prste:

Koliko je vsaka stara?
kol'kor peta, tol'ko glava;
vsak je lahko s tem prepričan,
da lagati res ne znava.

Bolj priletnim vendar take
se ne blodijo po glavi,
sveže srce bo mladenkam
narekuje to in pravi.

A izbirčni sva, po misli
nam ne bode vsaka šema,
tuhtava zdaj pesmi vaše,
všeč kateri bo obema.

Ne zanima naju dosti,
bistre če je kdo glavice;
premeten da je v besedi
in da lepo ima lice.

Zlasti si obe želiva
svežih rož! In brez zamere:
Ista, ki meso je snela,
naj mu še kosti obere!

To za enkrat, tebi Janko,
tebi Uršič in ti France;
ker drugače ni mogoče
iz te moke kuhat žgance.

Neenakost ni mikavna,
vsak naj se z enako druži,
kaže vsaka stvar naravna;
žaba z žabo poje v luži.

Ako najin pa odgovor
vam na živce dobro vpliva,
znamenje je to povoljno,
vaših pisem še želiva!
Čuk če kdaj bi v koš nas
tlačil,

koš raztrgan je in pušča,
lahko toraj ubežimo
brez nerganja in brez hrušča.
Voz naložen je, peljimo
kar naprej ga z dvemi pari,
tretji, ki ostane zadaj
pazil naj bo, ker magari
Čuk šegavi in poredni
nas zapelje vse v robido,
češ, tam lek je za vas mladei,
zate Olga in za Vido!

Kot konj.

„No, kako ste zadovoljni
z novim kolesom.“

„Nič boljše kot moj konj.“

— Ob vsakem obcestnem
kamnu se ustavi.“

TO POMAGA.

Sodnik (ženski priči): Koli-
ko ste stari?

Priča (trdovratno molči).

Sodnik (pisarju): Zapišite:
štirideset let.

Priča: Ne. Samo devetin-
dvajset.

NARAVNO!

Stane: »Ti ali si že zapazil,
kadar te kaka ženska prosi za
kako uslugo, tedaj vedno zni-
ža glas.«

Janez: »Da, pa to si tudi že
zapazil, da ga hitro dvigne,
če usluga ni storjena.«

O POČITNICAH.

»Kako; vi prihajate vsak
večer šele ob deseti uri v go-
stilno?«

»Preje ni mogoče! Moja že-
na je šla namreč na počitnice
in mi telefonira vsak večer ob
pol desetih, da se prepriča če
sem doma.«

TUDI IZGOVOR.

Oče: Le počakaj, vedno si
zadnji v šoli.

Sin: Oče, kaj moram jaz za-
to, če se moji součenci ne uče
slabše kot jaz.

Vsi v Prvačino.

Fantje od »Krožka« so v Prvačini se
zbrali,
veselico priredili, da bo res juhe!
Najprvo bo petje nam zaorilo,
po dvorani širni prelepo in milo.
Na vsporedu Adamič in Aljaž je
tudi,
tema Vodopivec poleg se pridruži.
Po petju naših mešanih zborov
pa oder pokaže, nam gozd poln
borov,
tam pa koča, v nli »Mladi gozdar«,
ki pri studencu našel, bo ljubljene svoj
par.

Med tem ko pri studencu nalivala bo,
Milka v vedro malo bistro vodo,
jima pa Tone Sever študent,
napije za »ohcet«; to bo pa šment.
Skozi pet dejanj celih, Mirko in Milka
se bosta ženila, včasih vesela,
včasih pa ne,
dokler na zadnje ne vzameta se.
Konec tega bo prosta zabava,
v dvorani veliki, polna smeha in
zdrava.
In da vse bo popolno, pa naši »oštirji«
poskrbe, za kapljico vinsko, in kar
po »mešterji«

njih poslu pritiče,
da sprazniho komu
prepolne mošnjiče.
Zato pa 30. avgusta, vse,
naj v Prvačino pride,
kar leze in gre.

Pri treh mladenkah!

V Mariboru pri »Durjavi«
se Čuk včasih tud' pojavi,
mного ur na oknu seda
in tri punce stalno gleda.
Kak' vsaki punčki je ime,
že Čuk seveda davno ve,
tud' da so lepe pripozna,
za vsako ve, kje je doma.
On tudi ve, da Mimi U.,
bo dala Karlu randevu.
Kaj pridno ž njim si dopisuje,
ker ji romane posojuje.
Pa gospodična Mici Č.,
o tem seveda nič ne ve,
dramatiko sedaj študira,
celo med delom deklamira.
Sedaj pa Čuku bo gorje,
na vrsto pride Mici G.,
sicer je punca čedna, mlada,
le fante menja preveč rada.
Ker je pa Čuk vroče krvi,
ne ve, katero snubil bi,
obljublja Vam pa za slovo,
da vas vse tri zasnužil bo.

Sčečkal: Lovre Kvanta.

GORIŠKA MATICA

izda za l. 1925 sledeče knjige:

1. **Evfemija**, oglejska povest iz prvega časa
krščanstva in druge povesti in črtice, Spisal Carli - Lukovič.
Priredil dr. Joža Lovrenčič.

2. **Častitljivi Janez Bosco**, apostol
mladine. Življenje in delo. Spisal J. Mežé. S podobami.

3. **Otroci stepe**, narodopisne črtice iz življenja
Kirgizov in Turkmenov. S podobami. (Ta knjiga izide kot
fakultativna knjiga.)

4. **Smrt pred hišo**, roman iz kmečkega ži-
vljenja. Spisal France Bevk.

5. **Koledar „Goriške Matice“** za leto 1926, boga-
to ilustriran, obširnejši in bogatejši kot druga leta.

Štiri knjige samo L. 5.-

RADI DEŽNIKA.

Profesor (dijaku): »Včeraj
sem vas zopet videl priti iz
gostilne. Ali ne veste, da je to
prepovedano?«

Dijak: Saj sem šel samo
po dežnik, ki sem ga včeraj
tam pustil.

KRITIKA.

»Kako vam je vgaljala moja
nova drama?«

»O kar se papirja in črnila
tiče, si ne morem želeti bolj-
šega.«

MED BRATOM.

Stanko: »Vencelj! Tukaj je
sprejemna soba!«

Vencelj: »Kako to veš?«

Stanko: »Poslušaj! Papa
pravi mami, draga mama!«

Drugo pismo iz Vrhpoljske srenje.

Dragi Čuk!

Zopet se oglašam. Mislil sem že, da mi pero zarujavi, pa je že tako da ti pišem. Stvar je danes zabavna, kakor je bila zadnjič strašna. Se ti ne zdi? Pa ti povem kar po vrsti.

Najprej te primem za kljun. Človek napiše besedo natančno, a kljun ti jo nakrca tako, da postane iz gajžlje — bič. Je stvar v tem slučaju taka. Napišem Anča — kljun pa, tuča! Gajžla — bič. Pej so se v srenji spraševali, kdo da je »tuča«. In je za zmešnjavo odgovoren gori napisani kljun. Učili smo se onga, da delajo cupernice točo. Sicer je štab lahko zadovoljen, da ima za zavznika točo.

Druga stvar je pa taka. Ženski »firbe« je znan. Pej grem pa se potpišem »Krucipultus«. In kjer je »firbe« nalezljiv, se danes srenjla poprašuje kdo da je »Krucipultus« unga. Pa so že iztaknili grešnika, pa ni pravi. Da ne bo krivice tam, pa zamere tu, naj bo, težko povem pa vseeno — no »Krucipultus« je... unga, mi ne gre prav na papir. Tako rekoč »Krucipultus« sem jaz z primkom »Konfucij« Mirna domovina.

In zdaj, ko me takorekoč poznate, dragi srenjani, pa nadaljujem. Lepo se imamo. Grozdje zori. Bela je polna in gospodinjiski tečaj. To je nekaj hvale vrednega, namreč unga tečaj in ga omenim samo tako, kjer upam, da bo sedaj vsaj jed slana. In je soljenje težavna izdevala posebno pri solati in polenti. In ker živimo v dobi kislih kumaric in političnih mačkov, pa o soli dosti.

Hruške smo otresli, bile so vmes tudi puste. Priporočam kot zanesljivo sredstvo medenje. Pa ne one medenje butic, kot se pri vas dela. Danes me sicer ni več strah, a če pomislim, posebno sedaj, kar je prešel duh umnega gospodarstva iz šole name. — Če pomislim torej sedaj, je tako medenje predrag.

Poleg znamenitega »botegina« in slavne »peškarije« v sredi vasi imamo tam tudi par gracil, ki imajo to vero, da je ples v Vrhpolju pregrešen, pej hodilo plesat drugam. Tam ni menda onga ples nevaren čistosti duše, orka »zaramica«. Imam jast o tem svoje misli, pa mi ta vera ne ugaja. Pej znam krpiti škarpe in sem prepričan takorekoč, da znajo one vsaj perilo. Vode je pa tudi zadosti in še blizu cerkve je. In vidiš dragi Čuk, me včasih male sveta leza. Pa če bi bil jas murje pa se ne opere v njem vsa hinavščina, kolikor jo je pri nas.

Ustavili nam so ples, igre. Najbrže bodo zdaj rešene duše plavale v paradiž kar tako. Prekmalu se veselijo, dragi Čuk. Če ni plesa tu, je drugje in je bil zadnjič v Vipavi. Vrgel sem kneto med škarpe in pošvedrane plete in ajdi! Godba na glazbišču — hej klun piši — na plesišču, torej godba tam je bila od sile. Moja ušesa, kaj prestanejo, a to brundanje sem prebavljaj šele po par »hrklčkili«. O mladost, kako ti je norela in sta dajala takt »bas« in »trompeta«. Nebeško! Violine so se kar skrile in je bobnič imel oteklo kožo. Tu se ti je vrtela, tako rekoč tudi mladina naše srenje. Ko je prihajala kri prevroča, sta dežek in večerček storila, da so »komplili«. Bog že ve. A filefele je imel tam hudega konkurenta.

Ker mi je zmanjkalo štrene, primem dreto in te pozdravljam. Če se bo kaj nabralo, ti napraskam. Prosim te pa, da »pomoliš« malo za me in pri tem misliš name, ker bo gotovo nadalo po grbi sedaj, ko me poznajo. Takorekoč udani one

»Krucipultus Konfucij«.

LOVEC

ki je imel na lovu srečo, mo-druje: »Tudi s srečo ni nič. Če nesem žival domov, žena ne bo verjela, da je nisem kupil. Če pridem prazen, bo godrnjala. Zato je najbolje, da jo zapijem in kupim zajca, ki ga poneseš ženi, da bova imela vsak svoj vžitek«.

SKRB.

Gostilničar: Jutri bomo krstili našega malega. Pridite tudi vi malo k nam, gospod Lisec.

Lisec: Bi prišel, če ne boste sina z vinom zamenjali.

MED TATOVIL.

Prvi: »Zakaj pa so te zopet vtaknili v ječo za 6 mesecev?«

Drugi: »Zavoljo žic, ki je merila 9 metrov. Za vsak meter sem tedaj dobil po 20 dni.

Prvi: »To je seveda preveč. Jaz sem enkrat vkradel 9 kg težko kračo, za to pa sem dobil 3 mesece, torej za 1 kg samo 10 dni«.

TEGA NI KRIV.

»Lojze Uzmovič, kako pa si dobil ta-le bicikelj?«

»Eh, veš kaj, hotel sem poskusiti ali znam kolesariti, a ta vrag jo je potegnil z mano«.

NEKOLIKO VODE.

Neki gledališki igralec je prišel nekoč z obvezano glavo v gledališče. Ravnatelj ga je vprašal, kaj si je napravil.

Igralec: »O nič hudega! Žena mi je doma vrgla v obraz nekoliko vode!«

Ravnatelj: »Kaj vode? Kako je mogoče, da bi voda puštila take sledove?«

Igralec: »Seveda jih, kadar namreč prileti z loncem vrede«.

Zakaj? Zato.

Zakaj ni šel Krojaček iz Vrtojbe na »Tribunal di guera« rešiti zadevo radi dveh stolic?

Zato menda, ker »Tribunal di Guerra« ni imel časa poslušati otrok. Zadevo v razsodbo je prevzel Čuk na palci.

Zakaj je Marija M... rekla gospej Valeriji, da nima nobenega robca?

Zato, ker posnema samo sebe, ker je vedno sama brez njega.

Zakaj otoški fantje nočejo iti več v Zaloše?

Zato, ker jih zaloška dekleta ne marajo.

Zakaj ne zidajo več zadrage v Rentaltu?

Zato, ker vidijo, da ni fantov, da bi hodili pit in plesat v dvorano o pustu.

Zakaj nosi Štefka lase dol po hrbtu?

Zato, ker misli, da bolj ugaja fantom, pa boljši bi bilo, ako jih pustil doma, in še ona ž njimi ostane.

DRAGA STVAR.

V vrtu: »Pazi, Janez, da se ona debela dama tam ne vsede na sveže pobarvano klop. Ta bi odnesla cel kilogram barve s seboj«.

O ŠPORTU.

(Konec prih.)

Jaz sem navdušen športnik. In zelo mi je žal, da se Čuk tako malo zanima za šport. Tu in tam je sicer govoril o različnih tekmah med Franco in Mico ali med Rezo in Pepo, priobčil je zelo kritiko tekme, ki so jo imeli v neki vasi balincarji, ali o športu samem še ni govoril, če izvzamemo tistega astronoma, ki se je pa pečal izključno le s tržaškim predmestnim slovenskim športom, okvirček v smoternem edinstvenem delovanju. Zato sem sklenil, da podam malo in nepopolno razpravo o športu samem, namenu, pomenu in dodatni eventualno še par nasvetov našemu udruženju, kakšnih športnih disciplin naj se še poprime.

Danes je šport senzacija modernega sveta, bi pisal znanstvenik, a jaz skromni dopisovalec Čukov se zadoštim s priprostejšimi besedami: Šport je prekašanje samega sebe liz gole nevoščljivosti in zavisti. Glavna njegova plemenita poteza je preko-ristni egoizem, vežbanje v egoizmu, ki je za današnje življenje neizrečeno potreben. Njegov cilj je nedosegljiv kot vsak egoizem nima stalnega cilja.) Dokažimo s pri-

merom, ki ga poberemo sredi ceste. Če kot športnik-kolesar ne napreduješ, enostavno nazaduješ in tvoj nasprotnik te premaga, zato skušaj ti drugič zmagati in... ker skuša vsak pa najsibo še tako slab dirkač priti prvi... in vsi ne morejo priti prvi... drve vedno naprej, mišice, se napenjajo, srce skače in se širi... sapa... pumf... [grapa... rup! Namen... tu sem pa v zadregi, kakšen namen bi imel šport... no nekateri tozadevni strokovnjaki trdijo, da ima šport namen okrepčevati telesa, dušo in srce, pravijo, da dela človeka inteligentnega, plemenitega, usmiljenega, vstrajnega in srčnega, hrabrega in treznega. No sicer jaz za svojo osebo nisem tega mnenja, a kot pisca znanstvenega dopisa mi je dražje objektivnost, mnenje drugih. Pravijo torej, da so to fakta, pobrana iz naših igrišč (posebno z igrišča Vala, Adrije in podobnih naših najvišjih cvetov našega športa). Najbolj so mi pa ugajali Ajdovci. Pri zadnji športni prireditvi so bili kaj praktični, pripe-ljali so kratkomalo s seboj svoj zelenj križ v okrepčevanje in zdravljenje svojih nadebudnih kontrastov. Sijajna misel! Poleg rednega okrepčevanja telesnih udov, še izredni sanatorij ob strani igrišča (Janez Nanosaš pa pravi, da je njegova glavna okrepčevalka še zmerom pašareta). Okrepčevanje se vrši pri športu namreč — po mojem mnenju — v tem smislu, da se udje vtrjujejo, nekako prina-vadijo obligatnim brcam, prisi se usposobijo za naglo dihanje pa bodisi še najbolj strupenega zraka. (Seve, narava že sama preskrbi, da se taki, ki jim manjka pol pluč, kaj kmalu odstranijo. Kar ni za... to ni). Vroče telo se polagoma vadi, da se lahko brez vsakega defekta na naglo ohladi, srce pa se širi in zadobi poleg močnejšega nihanja tudi obširnejši prostor. O zlomljenih nogah ne govorim, ker vem, da se zgode takj nesrečni slučaji le poredkoma. (Pa nesreča nikoli ne počiva). Sicer trdijo športniki, da bi živel lahko tudi z normalnimi pozicijami svojih udov, a so moderni, hočejo spremembe. Omenil bi še razbite čevlje, polomljena kolesa, zmečkane noge in glave, a oni pravijo, da so idealni in se ne brigajo za materialno škodo, h kateri prištevajo seveda tudi glavo. Kakor telo, tako se tudi duša privadi drugačnemu... kako bi rekel?... razpoloženju.

Pisma.

IZ MODENE.

Najlepše pozdrave pošiljamo slovenski fantje od 2. težkega topniškega polka starišem, bratom, sestram, fantom in dekletam: Želimo jim vse dobro in vas opominjamo, da bi se bolj pogostoma spomnili na nas, ker nas premaguje dolgi čas.

Milli Čukov glas nas spominja na domačo vas, ki je daleč proč od nas.

Mislej Ivan, St. Vid pri Vipavi; Lipanec Josip, Razguri; Kovačič Vinko, Ostrožno Brdo; Kovačič Gabrijel, Rakovec; Volk Josip, Črniče; Kosovel Franc, Črniče; Matelič Ludvik, Livek; Kariž Henrik, Gorenje; Kozman Josip, Zvonik; Breščak Franc, Avber; Inamo Josip, Sv. Križ pri Ajdovščini; Vidrih Ivan, Goče pri Vipavi; Drašček Ferdinand, Bodrež; Debenjak Mirko, Kanal ob Soči; Luksetič Karlo, Rukavac; Marcola Anton, Breginj; Volk Franc, Ostrožno Brdo.

IZ MILANA.

Pozdrave pošiljajo slovenski vojak iz Milana od 68. pešpolka starišem, bratom, sestram, in sorodnikom, prijateljem, fantom, dekletam in vsem čitateljem Čuka na palci.

Podpisani: Gantar Franc iz Godoviča; Blizjak Ivan iz Zakriža; Peter nel Vinko iz Sp. Idrije; Filipič Luka iz Sp. Idrije; Pikič Ivan iz Trsta; Skočir Ivan iz Kreda; Paletič Ivan iz Livka; Pavšič Anton iz Plave; Kogovšek Jakob iz Zavrata; Fatur Pavel iz Bače.

ALI STE ŽE KUPILI

A. MANZONI

ZAROČENCA?

Velik roman s podobami; dobite ga v Narodni Knjigarni v Gorici, via Carducci št. 7 za L. 34.- vezan in za L. 30.- broširan izvod.

Sezite po knjigi!

A TAKO!

Mati: »Torej ti misliš poročiti gospoda Bliska, on je prosil za tvojo roko?«

Hči: »Da, mati!«

Mati: »Toda on nima niti štotinke denarja, tudi njegov oče ne; šele ko bo umrl stari oče, pride denar v hišo.«

Hči: »Toda gospod Blisk, o katerem sem govorila, je vendar stari oče.«

Mati: »Pridi na moja prsa, moj dragi otrok!«

TAKO JE!

»Kje je tvoj oče?«

»Nimam ga več.«

»Ali je umrl?«

»Ne, Zbežal je.«

PREDUJEM.

»Ali rabite delavca?«

»Danes ne.«

»Morda jutri?«

»V pondeljek mogoče.«

»Prosim za mal predujem«

Pravijo.

Pravijo, da je neka punca iz Banjšic (iz Knavca) šla v Levpo na ples in zelo plesala z nekim črno brkastim, Čuk je to videl.

Pravijo v Pernici, da je Majer na Ronci poročevalec Čuka. To ni res, kar podpisano uredništvo rado potrjuje. — Uredništvo.

Pravijo na Pesnici, da nameravajo ustanoviti društvo »Obrekovalne Čenče«, katerega predsednica bo baje ta mala in lepa S. Micika. Nje stanovanje se nahaja, kakor pravijo, »Kaffehaus«. Sprejemale se bodo tam samo prvovrstne klepetulje in obrekovalke, pač pa ne predolge, samo majhne.

Pravijo, da se nahajajo na Vrabčah taka dekleta M. M., ki nadomestujejo Janeza Krstnika, samo drugačno modo imajo, ker Janez Krstnik je krstil pri reki z vodo, ona pa na njivi z žitom in belouško vzamejo za botro. Čuk jih je videl na bliznjem drevesu in jih je šlišal, kako so krstile.

Pravijo. V Senožcah se dvema ljubljanskima študentkoma zdi strahno smešna široka marelja, ki jo nosi neki tukajšnji patrijot, dotični pa je mnenja, da ona dva gospodička sploh ne potrebujeata dežnikov, ker je eden taka suha glista, da ga nobena kaplja ne zadene, drugi pa pravi »pukelmajor« in nobena kranjska marelja ni dovolj široka, da bi ga obvarovala pred dežjem.

Pravijo v Studenem, radi tega ker vlada med tamošnjim klepetuljstvom vojno stanje, se je preselila svetovnoznana livarna topov »Krup in Škoda« v Studeno: Dirigentstvo prevzame — ah! I' ba mole!

Pravijo, da je Zofka iz Dolenje Košane, »fajn« pupa.

Pravijo v Vrhopolju, da se fantje zelo pritožujejo, ker jim bojo vse najbolj lepe punce fantje z juga odpeljali.

Pravijo istotam, da g. A. M. se je izvrstno zabavala na balu v Ajdovščini, bolj kot pri sv. maši.

Pravijo, da je rakovski poročevalec Čuka z Starčevim dolgoim slycem v najbližjem duševnem sorodstvu, ker je že dokazano, da vedno zoblje istotako iz praznih jaslí.

Pravijo, da naš Rakek zelo napreduje in je že precej podobna storla ljubljani, kajti imamo že veliko starodavnih ljubljanskih imen, tako n. pr. Zvezdo, Herrngasse, Gro... gasse, manjka nam samo še Kanalasse, da se ne bo voda ob deževju tako grdo pridušala po naših strmih potih.

Pravijo, da v Vrhopolju dekleta zelo napredujejo, ker so si že ustanovile gospodinski tečaj, katerega obiskujejo le gotove posebno talentirane.

Pravijo istotam, da M... in F... obiskujeta redno ob nedeljah »bajto v lestini«, kjer gotovo skrbita za mašenje lukenj inventarja.

Pravijo punce v Mariboru, da jim »Nočni ptič« zelo ugaja in da bi ga rade v parku obiskale, če pove svoj naslov.

Pravijo, da se je gdč. Mici G. pri »Durjavi« zelo razburjala radi neke razglednice s Pohorja, katero ji je doposlal na račun bodočih zakonskih sladkosti njen »Augenstern«.

Pravijo, da je Anica K. istotam, od radosti vzklopela, ker se je vrnil njen ljubljene Danilo iz neznanih južnih krajev in bo zopet z njim mogla sedeti v onem mračnem kraju v parku, kjer slavček tako lepo poje.

Pravijo, da v Mariboru aviatika zelo napreduje posebno na ringelšpilu.

Pravijo, da je v Remšniku ubil neki tihotapec, zaradi saharina svo-

jega tovariša Ivana Veronika, potem ga je zašil v vrečo in v Dravo vrget zato, da ne bi kdo mislil da je sam notri skočil.

Pravijo, da je v Mariboru neki »ober« odgnal s svojim vedenjem večino svojih gostov zato, da mu ni treba toliko delati.

Pravijo, da je v Mariboru skoraj več krošnjarjev kakor pa trgovcev.

Pravijo, da v Mariboru v Vetrinjski ulici sedita pred neko trgovino dva črna psa, ktera napadeta ne le ljudi temveč tudi pse in mačke.

Pravijo, da je v Mariboru v nekem izložbenem oknu v Vetrinjski ulici zapisano »Zenik« namesto »Čenik«.

Pravijo, da v Mariboru električne železnice še 50 let ne bo, zato, ker sedanji prebivalci nočejo, da bi njihovi otroci sploh poznali električno železnico.

Pravijo, da v Mariboru smejo proz datati po ulicah časopise vsi, samo Ignac Horvat jih ne sme, ker je invalid, nima ene roke, ima pa ženo in otroke, to pa bržkone zato, da bo cela njegova obitelj lažje stradala.

Pravijo, da v Mariboru v mestnem parku fantje po noči rože kradejo, po dnevi jih pa dekletam nosijo.

Pravijo, da tobak iz Bosne in Hercegovine ne sme priti v Slovenijo, ker ne privošči, da bi Slovenci kaj boljšega kadili.

Ne bo računal.

»Moj Bog, čisto zdrav zob ste mi izruvali.«

»Nič ne de, Saj tega vam ne bom zaračunal.«

Pravijo, da so v Mariboru zopet znižali ceno kruhu, ker pekom preostaje vedno več otrobov.

Pravijo, da zidajo v Mariboru Invalidski dom zato, da ga bodo invalidi od zunaj gledali, če ne bodo mogli stanovati v njem.

Pravijo, da so se v Mariboru v soboto 22. avgusta peljali Repolusk, Sax, Pobrilič z avtomobilom po mestu, da pokažejo, da imajo še proti koncu meseca dovolj denarja na razpolago.

Pravijo, da v Okrevališču na otoku Rab-u se pacienti ne smejo sprehajati z gospodičnami zato, da ne bi dobili srčne bolezni.

Pravijo, da v Mariboru imajo prednost tatovi pred taticami in tudi berači pred beračicami.

Pravijo, da je v Mariboru neki gostilničar začel prodajati dalmatinsko vino po 8 dinarjev in da so se drugi gostilničarji tako razjezili, da ga tudi oni prodajajo po 8 dinarjev liter.

Pravijo, da dá banjški pismonoša vse dopisnice drugim ljudem v cenzuro, predno jih oddá osebam, katerim so namenjene.

Pravijo, da je Milka B. iz Ospa, ko je domov iz Trsta šla, spala na cesti pri Orehu, zadaj za Kovačevo hišo.

Pravijo, da so zaloška dekleta zelo poparjena in žalostna, odkar jim je najstarejši fant umrl.

Pravijo, da so otoški fantje preteklo nedeljo prileteli iz Zaloča. Zakaj, ve le jugoslovanski Čuk, ki je sedel na Slovcu.

Pravijo, da bi loška dekleta rada imela tajno sejo, pa nimajo pravega zbirališča in prosijo občino, da bi priskrbelo za eno provizorično stanovanje, da bi se seja nadaljevala.

Pravijo, da nekatera banjška dekleta ne pustijo svojih fantov v miru, dokler ne priredijo javnega plesa.

Pravijo, da se Polde zelo kislo drži, če kdo o Čuku na palci govori.

Pravijo, da neki loški fant zelo študira in opazuje, odkod ga Čuk opazuje.

Pravijo ona loška dekleta, da nje nič ne zadeva to, da so šle na sv. Jakob fante iskat, zato ker niso nobenega našle. Pa kako bi ga našla, ker še ni nobeden zgubil.

Pravijo dolenski fantje, da se nič ne bojijo gorenjskega vetra, čeprav večkrat zleti po dolenskih nižavah.

Pravijo dolenski fantje, da 23. tega meseca naj se dobro pripravijo gorenjske čete na 39. ofenzivo.

Pravijo dolenski fantje, da pri zadnji ofenzivi so imeli še precej izgub, enega brez klobuka in dva s cabado v zadnjem plat.

Pravijo, da sta dve loški frajlici prevzeli policijsko službo pri gostilničarju Zbogarju v Trušem samo zato, da vidijo kakšnega fanta.

Pravijo, da je na Banjšicah neko lušno dekle z visokimi nožicami in z dolgimi ročicami, da se dotika do zvonika.

Pravijo na Dedni gori, da so se ptički zamaknili v paradiž, ker po cesti sta šla »on« in »ona«.

Pravijo na Juršičah, da je dekletom že dolg čas, odkar ni figurantov v vas.

Pravijo, da je neko dekle v Širokem jako ponosno, ker ima več fantov. Torej le korajžno, dokler si še mlada, kadar mladost ti zbeži, tudi fantje bodo šli.

Pravijo, da je Čuk v Budanjah videl tisto deklico, ki se je peljala na kolesu z nekim fantom iz tovarne, on pa je moral le »štetletencug« hoditi.

Pravijo, da je Čuk tako dobrih oči, da je videl dve puncí, ki sta se z dvema starimi fanti vodile pod pazduho na Šumljah okrog 11. ure po noči.

Pravijo, da je na Rakeku F. Miro- »Zlo« osnoval, že sedaj skoraj do Ivanjskega Smeleta znano trgovino s kolomazom. Razen te cvetoče trgovine s kolomazom, si je nabavil tudi anarar najnovejšega tipa za pipce brusit ter sprejema brušenje istih vsak ponedeljek od 3. do 3.05 ure.

Pravijo v Lokovcu, da se je polž, ki vozi vojno odškodnino, vendarle spomnil tudi na svojega brata »puža« v Lokovcu in mu pripeljal vojno odškodnino. Ker pa sam ne vé, kam bi denar obrnil, mu je svetovala »pužavka«, naj bi dal za mašo, da bi se drugim slabo godilo. Čuk je to videl in šlišal, zato pa sporoča.

Pravijo, da bodo Šmarci prodali svoj razbiti zvon Andreju Velkobosemu za tri stare »evancgarce«; Velkobosi ga bode baje rabil za repo kisat.

Pravijo, da so ustanovili v Danah poštni urad za raznašanje babjih kvant; za »briftrigerja« je menda neka mam'ca.

Pravijo, da se bodo dale šmarske in danske pupe ostriči na »balinček«; ostrigel jih bode bajé »Čuk na palci«.

Pravijo Sežanci, da se bode »Jože Gorenjec« prej oženil, kakor »Tic Pajcev« in njegova Marica.

Pravijo, da imajo v merčanskem

hotelu »pri Janezu« čudno navado; če pokličeš belo vino, ti prinese črno, ali pa narobe. Dobro bi bilo, da bi »Čuk na pal'ci« take »kelnerce« za ušesa prijel.

Pravijo, da imajo Orlečani »furmanec« v hribu, kateri znajo bolj pokati z bičem, kakor hrenovski Janezi.

Pravijo v stari Lušici, da fantič korajžen zdaj je vojak, v Boloniji prebiva pa je korenjak. Je deklico ljubil in radosten bil, liubezen iz čase prepolne je pil. Še komaj odšel je, že vest je dobil, da drugi v St. Petru se je z njo veselil. Ker po lepi preteklosti zdaj mu je žal, brž ljubico svojo je v Čuka delal.

IZ ŠEMPETRA PRI GORICI.

Minulo soboto že pozno je bilo, ko se v Šempetru, je nekaj zgodilo. V krasni dvorani so pevci bli zbrani ljudstvo domače, ter drugi farani. V tem pa prispeta zaljubljenca mlada, k mizi med pevce se vsedla bi rada. Ali za parček prostora ni bilo — ko da bi trenil, ga to je zjezilo. Začne prepirat

se žnidarček mali, vpije nad Maksa: Čaj, videl boš kmali! Steče z dvorane — kdo ve kam — hudirja, če se ne motim, brž po brigadirja. Nisem se motil, ker v kratkem je časi, prispel brigadir, sodit na terasi. Tam pa so parčka pri sodbi učili: kjer ni prostora se nikdar ne sili. Neha se sodba, vse tolče z rokami — v zasmeh krojaču, ter cenjenl dami. Kar se v soboto pri nas je zgodilo, v bodoče vsem to bo v veliko svarilo.

TUDI OD TAM.

Malavar in pa krojač, velika je razlika pač: Krojač in malavar, se ne zedinita nikdar. Res bistro 'maš glavico, učen si, kar se da, ker z eno si stolico napravil stolca dva. Ko jaz tako učen bi bil ne grem med malavarje krog ogla pač bi jo zavil, med doktorje, notarje.

MUMIJE.

»Ali si hočete ogledati zbirko mumij v našem muzeju?«
»Ne, hvala, Imam taščo.«

PODRUŽNICE

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:	LJUBLJANA	Din.
Din. 50,000.000		10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Najfinejša vina v steklenicah

Luigi Calissano & Figli

Alba
Brachetto
Nebiole Barbera
Freisa
Barolo
Gran Spumante
Duca d'Alba

se dobè pri žganjarni na trgu Sv. Antona 7 v Gorici.

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko. SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Širite Čuka na pal'ci.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi! Zapomni si, nevesta, to resnico, in preden sežeš ženinu v desnico, previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi predaja za deželo, za Gorico pri semenišču v hiši z desetico trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati, in tebe, žena, ženin, fant, deklina, trgovec ki kupuješ mnogo hkrati cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo **šivalnih strojev „Winselman - Titan“** in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za umetno vezenje in šivanje najpripravlnejši. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles.

Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana trdka

Elja Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica **Via Duomo št. 11.** Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo